ΜΟΥΣΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Μπρόνισλαβ Χούμπερμαν, ὁ μεγάλος βιολονίστας ποὺ τόσες φορὲς τὸν ἀκούσαμε ἐδῶ στὴν Ἀθήνα, προσκαλέστηκε γιὰ νὰ παίξει σὲ μιὰ μουσικὴ βραδυὰ ποὺ ἔδινε κάποιος πλούσιος βαρόνος, ποὺ καμάρωνε γιὰ σπουδαῖος ἐρασιτέχνης μουσικός. Κατὰ τὶς δέκα οἱ λίγοι καλεσμένοι ἄρχισαν νὰ δείχνουν ἔκδηλα σημεῖα βαρυεστημάρας· τότε ὁ οἰκοδεσπότης παρακάλεσε τὸ Χούμπερμαν ν' ἀρχίσει νὰ παίζει. Ἔτσι ὁ βιρτουόζος ἔπαιξε τὸ **Κὸλ Νιντράϊ** τοῦ Μὰξ Μπρούχ, μπροστὰ σὲ καμιὰ δεκαριὰ πρόσωπα.

—Μπράβο, μπράβο, Μαέστρο!... ἦταν ὑπέροχο! τοῦ φώναξαν ὅλοι σὰν τέλειωσε.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο ἦρθαν κι ἄλλοι καλεσμένοι, κι ὁ οἰκοδεσπότης παρακάλεσε πάλι τὸ Χούμπερμαν νὰ ξαναπαίξει. Βαρυεστημένος ὁ καλλιτέχνης ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀντιπαθητικὸ περιβάλλον ξανάπαιξε τὸ **Κὸλ Νιτράϊ.** Ὁ βαρόνος, ποὺ δὲν κατάλαβε πῶς ὁ Χούμπερμαν ἔπαιξε γιὰ δεύτερη φορὰ τὸ ἴδιο κομμάτι, ξέσπασε ξανὰ σ' ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα:

—Ἄ μὰ εἴσαστε σωστὸς μάγος, Μαέστρο, πῶς τὰ καταφέρνετε καὶ παίζεται ἔτσι ὡραῖα;...

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἡ σάλα ἦταν γεμάτη ἀπὸ κόσμο κι ὁ βαρόνος εἶπε στὸ Χούμπερμαν νὰ παίξει ἀκόμη κάτι τί. Κι ἐκεῖνος ἀηδιασμένος κυριολεχτικὰ ἀπ' αὐτὴν τὴν ὁμήγυρη ἔπαιξε γιὰ τρίτη φορὰ τὸ **Κὸλ Νιντράϊ,** χωρὶς πάλι νὰ καταλάβει κανεὶς ὅτι ἐπρόκειτο κι αὐτὴν τὴ φορὰ γιὰ τὸ ἴδιο κομμάτι.

Καὶ τότε ὁ φιλόμουσος βαρόνος, θέλοντας νὰ δείξει τὴ μουσική του ἐνημερότητα, πλησίασε ἐπιδεικτικὰ τὸ Χούμπερμαν καὶ τοῦ εἶπε:

—Μαέστρο, δὲν εἶχα τὴν εὐτυχία ν' ἀκούσω τὸ Σαραζάτ· σᾶς διαβεβαιῶ ὅμως ὅτι παίζετε πολὺ καλύτερα ἀπ' αὐτόν!... Θὰ ἐπιθυμοῦσα ὅμως νὰ μᾶς παίζατε ἕνα κομμάτι, ποὺ ἔχω καιρὸ νὰ ν' ἀκούσω μὰ ποὺ τὸ ἀγαπῶ ἰδιαίτερα γιατὶ μοῦ φέρνει παλιὲς ἀναμνήσεις.

—Εὐχαρίστως βαρόνε, τοῦ εἶπε ὁ Χούμπερμαν, ποιὸ εἶναι αὐτὸ τὸ κομμάτι;

—Τὸ **Κὸλ Νιντράϊ,** τοῦ Μὰξ Μπρούχ!!

—!!!